

תת"ע 1835/06/15 - מדינת ישראל נגד רחל כחלון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 נובמבר 2015

תתע"א 1835-06-15 מדינת ישראל נ' כחלון רחל
בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד

המאשימה

נגד

רחל כחלון

ע"י ב"כ עו"ד ארז רופא

הנאשמת

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

להלן נימוקי הכרעת הדין:

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין בנהיגה בשכרות, בכך שסירבה לבצע בדיקת נשיפה על פי דרישת שוטר. עבירה בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיפים 64ד'(א) ו- 64ב' לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

2. מבחינת הראיות התביעה מצטיירת התמונה הבאה:

הנאשמת לקחה חלק במבחני הביצוע למי שחשוד בעבירת השכרות. עמידתה הייתה יציבה, בהליכה על קו לא כשלה, וכן עברה את מבחן הביצוע של הבאת האצבע לאף. עולה כי במשך כל האירוע, לא התגלו סימנים חיצוניים מובהקים, בולטים, אשר יכלו להצביע בוודאות על היות הנאשמת במצב של שכרות. הנאשמת שיתפה פעולה עם השוטרים במהלך האירוע במובן זה שנשפה פעמים רבות לפיית הינשוף. אכן היא נכשלה במבחן נפח ועוצמת הנשיפה למכשיר המדידה.

3. זאת לדעת, הנאשמת בת 54, הציגה במהלך הדיון תעודות רפואיות בהן נאמר בין השאר כך :

**"מעשנת 30 שנה, משתמשת ב- Seretide 6-7 שנים, נשימה בועית עם חרחורים....הפרעה אוורירית חסימתית קשה, הפסקה מוחלטת של עישון...."(נ/2).
"סובלת מאסטמה שנים רבות ומשתמשת במשאפי סרטייד וונטולין, סובלת מחרדות ומטופלת קבוע בפקסט. בזמן התקפי חרדה ולחץ חלה החמרה במצבה הנשמתי ומרגישה תחושת מחנק" (נ/1).**

4. הנאשמת העידה בבית המשפט, כי במשך כל האירוע הכחישה את עובדת היותה שיכורה, ואף ציינה בפני השוטרים שהינה חולת אסטמה וכן נוטלת תרופות. לדבריה, היא לא סירבה לבדיקות ושיתפה פעולה עם השוטרים. לפי הבנתה, הכישלון בביצוע הנשיפות במכשיר הינשוף, נבע אך בשל מצבה הרפואי ומהלחץ הרב בו הייתה נתונה באותה העת.

5. לסיכומי ההגנה צורף נוהל מחלקת התנועה במשטרת ישראל (להלן: "מת"ן") 02.232.03. עניינו של הנוהל הוא "הטיפול בעבירות שכרות בנהיגה". על פי הנוהל הנוהג, ככלל, בדיקות לגילוי שיכרות מאלכוהול תתבצע באמצעות בדיקת נשיפה (בינשוף). יחד עם זאת בנסיבות המפורטות בנוהל, לרבות קושי בקבלת תוצאה תקינה בשימוש בינשוף מסיבה זו או אחרת, רשאי שוטר לדרוש מנהג החשוד כשיכור נטילת דגימת דם לבדיקה.

6. לטעמי, בנסיבות שלפנינו, כאשר חלק מהבדיקות נכשלו רק בשל כישלון במתן כמות אוויר מספקת לדגימה, למרות ניסיונות נשיפה רבים ונכח הסבריה של הנאשמת כי היא מתקשה לנשוף חרף היותה חולה, היה על השוטרים לשקול להפנות לבדיקת דם, למצער, להציע לנהגת בדיקה שכזו. אילו הייתה מסרבת, או אז היה גלוי וידוע בבירור כי היא אכן סירבה לביצוע הבדיקה לה הייתה מחויבת מכוח החוק.

במילים אחרות, לטעמי, כישלון בנשיפה כשלעצמו אינו בהכרח מוביל לקביעה קטגורית-חד משמעית, כי הנהג היה שיכור בעת האירוע. להבדיל מנהג אחר שניתן לקבוע מעל לכל ספק כי התחמק מביצוע הבדיקה בדרך של חוסר שיתוף פעולה- ולא מסיבה אחרת או אז יש לראות בו כמי שנהג בשכרות. כל מקרה חייב שיבחן לגופו.

7. מעיון בראיות המאשימה, עולה כי לא ניתן במקרה הנדון לקבוע בוודאות ומעל לכל ספק סביר כי הנאשמת נהגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים. כפי שלא ניתן לקבוע בוודאות, כי הנאשמת באמת ובתמים סירבה בכוונת מכוון לבצע את בדיקת הנשיפה במכשיר הינשוף.

8. סוף דבר, כאשר כאלה פני הדברים, אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ו, 29 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.